Čtvrtek, 12. dubna 2012 / Čedomir Prlinčević

Média ospravedlňovala bombardování Jugoslávie letectvem NATO obrázky Albánců, kteří byli z

V roce 2000 poskytl Čedomir Prlinčević, bývalý hlavní archivář Kosova a předseda židovské ko

Předmluva – poznámka redaktora INC, který vedl rozhovor:

To co říká v rozhovoru pan Prlinčević je klíčem k porozumění strategie, která byla za akcí USA a EU na Balkánu, a později i v tak zvaných krizových ohniscích po celém světě. Prlinčević objasňuje, jak ohromné síly napadly jeden národ (Srby) a jak využily skutečnou slabost kmenově orientovaného národa (Albánců), aby je zorganizovali v teroristický režim, který by pak ukazoval Albánce, jako oběť srbských zločinů.

Čedomir Prlinčević byl předsedou prištinské Židovské obce. Všichni členové této komunity byli

vyhnáni po příchodu sil NATO na Kosovo v roce 1999 kosovsko-albánskou "osvobozeneckou armádou" (UÇK). V prvním rozhovoru Č. Prlinčević popsal děsivý exil z Prištiny pod hlavněmi teroristů UÇK.

Představitelé NATO tvrdí, že museli na jaře 1999 Jugoslávii bombardovat, aby zastavili údajné „represe“ proti albánskému etniku. Během bombardování byly světu ukazovány záběry Albánců, jak utíkají z Kosova, což bylo „předváděno“ jako exodus před srbskou represí. Stejné záběry byly ukazovány denodenně.

Čedomir Prlinćević, přední historik Kosova, říká, že to byla pečlivě zrežírovaná lež.

Chcete-li porozumět, co se opravdu odehrálo na Kosovu – a to je úzce svázáno s tím, co se děje na Západní břehu a v Ghaze, Čečensku a na dalších místech – přečtěte si tento rozhovor.

Jak budete číst, zjistíte, že jsem potřeboval trochu času k pochopení, co Čedomir Prelinčević chtěl říct, protože jsem vstoupil do rozhovoru pln předsudků. Myslel jsem, že Albánci prchali před bombami nebo před represáliemi. Protože jsem věděl, že příběh „o represích" je lží, předpokládal jsem, že prchají před bombami.

Pan Prlinčević mi ukázal, že jsem se mýlil. Abychom pochopili proč, přečtěte si jeho prohlášení.

Jered Israel, redaktor Císařových nových šatů

Jared Israel: *Proč tolik Albánců opustilo Kosovo několik dní poté, co NATO začalo s bombardováním? Útočila na ně jugoslávská armáda?*

Čedomir Prlinčević: Ne, neútočila na ně. V několika oblastech armáda lidi přemísťovala, ale nikoli ven z Kosova. Záměrem bylo je přesunout dále do Srbska. Musíte pochopit, že armáda se dostala do krajně obtížné situace. Očekával se hlavní střet mezi NATO a jugoslávskými jednotkami. Tento druh pozemního útoku NATO představoval zvláštní hrozbu v oblasti [Kosova] hraničící s Albánií.

Za těchto okolností, kdy UÇK [Kosovská osvobozenecká armáda] útočila zevnitř Kosova a Albánie, NATO se chystalo k invazi a právě začalo s leteckým bombardováním, jakou by jugoslávská armáda měla naději, že ochrání obyvatelstvo v pohraničí?

Měl byste pochopit, že armáda měla zkušenost podobnou této ve Vukovaru. Bylo to v roce 1991. Civilisté uvízli na bojišti mezi armádou a chorvatskými ustašovskými [neofašistickými] secesionisty. Aby tutéž chybu neudělala znovu, chtěla armáda vyprázdnit prostor do hloubky 40 km, aby lidé neuvízli v pasti mezi armádou, NATO a UÇK.

V tu samou dobu se prudce zvýšil počet teroristů z UÇK, kteří ilegálně přecházeli přes albánskou hranici do Kosova. Za takové situace muselo zákonitě dojít k několika nešťastným událostem. Bylo to velmi složitá situace, víte.

Zavražděni Albánci

Isreal: *Bylo to na začátku bombardování?*

Prlinčević: Ano a také předtím. Během tohoto období se jugoslávská vláda snažila zřídit místní albánská krizová střediska pro distribuci humanitární pomoci a také centrálu pro spolupráci s jugoslávskou armádou organizující Albánce, kteří žili v nebezpečné zóně, aby byli přesunuti dále do Srbska, pryč od možných bojů.

Ale etničtí Albánci, kteří spolupracovali s armádou, se stali terčem UÇK. Mnoho jich bylo zavražděno.

Israel: *Byla tato krizová střediska umístěna po celém Kosovu nebo poblíž albánské hranice?*

Prlinčević: Hlavně poblíž této hranice.

Tato krizová střediska rozdělovala humanitární pomoc z celého Srbska. Například tam bylo jídlo a stavební materiál na opravu domů ze severu, z Vojvodiny. Lidé posílali pokrývky, jídlo, šaty, cokoliv.

Běžní občané na Západě nerozumí albánské kultuře

Israel: *Vraťme se k albánskému exodu během bombardování. Je zde otázka: Pokud jugoslávská armáda nevytlačovala Albánce ven, proč jich tolik odešlo? Je pravdou, že přesný počet neznáme. Západní média udávala nejrůznější čísla od 150 000 k více než miliónu, což je poněkud směšné, ale rozhodně mnoho tisíc jich odešlo. Proč? Aby unikli bombám?*

Prlinčević: Ne zcela.

Israel: *Ne zcela?*

Prlinčević: Ne. Důvod, proč odešli ze Srbska do Albánie nebo Makedonie vychází z kulturní historie albánského lidu žijícího na Kosovu. Kvůli jejich mentalitě – kterou, myslím si, lidé na Západě naprosto nepochopili – měla UÇK velký vliv, když napadala a popravovala Albánce, kteří spolupracovali s vládou.

Israel: *Myslel bych si, že takové útoky by je obrátily proti UÇK.*

Prlinčević: Ne. Ne. Vedly albánské obyvatelstvo k zastavení spolupráce s jugoslávskou vládou a ke spolupráci s UÇK.

Israel: *Nebylo v zájmu gerilového hnutí jednat s obyčejnými lidmi slušně, aby získali jejich podporu?*

Prlinčević: Ano, ale UÇK nikdy nebyla tím, co pokládáte za gerilové hnutí. Byla to zahraničně organizovaná skupina teroristů, která s sebou přinášela jistý vzkaz.

Tzv. „mezinárodní společenství“, tj. NATO, vyhlašovalo, že má pro Albánce plány, že by jim poskytlo nezávislost a umožnilo Velkou Albánii, čímž by z nich učinilo významnější sílu v jižní Evropě. Tato intenzivní propaganda ze strany Západu trvala deset let a současně vyvstala krize v rámci albánské komunity. Někteří albánští představitelé dokonce ještě před samotným bombardováním požádali jugoslávskou vládu, aby umožnila jejich lidem utvořit konvoje a odejít do Makedonie, aby se před touto krizí zachránili.

Israel: *Jakou krizí? Bojům mezi jugoslávskou armádou a UÇK?*

Prlinčević: Ne zcela, ačkoli tyto boje měly velký dopad. Právě tak jako bombardování, které začalo o trochu později. To mělo psychologický efekt. Ale krize se týkala UÇK. Rozumějte, UÇK se snažila dosáhnout svého cíle. Aby dosáhla tohoto cíle, což předpokládalo dokázat Západu, že mohou být nápomocni, řekla etnickým Albáncům, ať odejdou. A nebyla to zdvořilá žádost. Byl to rozkaz. Rozumíte?

V tu samou dobu zvláštní jednotky UÇK, a o trochu později bombardéry NATO útočily na provoz na důležitých cestách vedoucích do vnitřního Srbska.

Israel: *A to ovlivnilo Albánce?*

Prlinčević: Ano. To je odradilo o toho, aby šli dále do Srbska. A také jim řekli, že Jugoslávie jim nepomůže.

Mezitím Spojené státy cvičily své spojence z UÇK v Albánii, což zahrnovalo i to, jak vést tento druh psychologické války. To znamená, aby předali vzkaz, že by Albánci měli dočasně vyklidit Srbsko.

Israel: *Říkáte tedy, že tato kultura, tato kosovsko-albánská kultura měla silný vliv na úspěch metody cukru a biče?*

Prlinčević: Ano. Teď tomu začínáte rozumět.

Israel: *A Spojené státy říkali Albáncům: „My vám pomůžeme k odtržení. Uděláme z vás hvězdy. Ale když naši pomoc odmítnete, tak vás zabijeme.“ Je to tak?*

Prlinčević: Vaše otázka je komplexní. Na to vám budu muset poskytnout delší odpověď.

Israel: *Dobře.*

Prlinčević: Albánci se v průběhu dějin nikdy nezapojovali do frontálních bojů. Místo toho měli skupiny válečníků zvané kačaky [1/], malé bandy bojovníků, kteří používali taktiku „udeř a uteč“. Nicméně nikdy nedisponovali větším množstvím zbraní k použití ve frontální válce.

Jedním z účelů západního výcviku bylo udělat z UÇK něco více než ozbrojenou bandu, tj. aby se stala armádou, která je schopna provádět rozkazy NATO na celém území Kosova. Aby se stala pozemní armádou NATO.

Za tímto účelem jedna skupina UÇK opustila Kosovo a přesunula se do Albánie, kde byla cvičena Američany. Z ní se mimochodem později stalo jádro toho, co se dnes nazývá Kosovskými ochrannými sbory. V červnu 1999 společně s NATO napochodovali zpět do Kosova, zabrali vládní úřady a podniky a vyhnali statisíce Srbů, Romů, Židů, projugoslávských Albánců a dalších.

Israel: *Říkáte, že poté co NATO převzalo Kosovo, tito představitelé UÇK měli rozkazy ony lidi vyhnat?*

Prlinčević: Ano. Výsledky jednání těchto sil dnes můžeme vidět. NATO naplánovalo vyhnání 350 000 lidí. Bez souhlasu a instrukcí NATO by se UÇK, kterou NATO cvičilo a přivedlo zpět do Kosova, nikdy o toto masové vyhánění nepokusila. To by bylo nemožné. NATO eliminovalo obyvatelstvo, které by se mohlo vzbouřit.

A vzpomeňte si, oni nevyhnali pouze ne-Albánce. Asi nejdůležitější skupinu představovali Albánci, kteří prostřednictvím jakékoli úřední moci napomáhali jugoslávské vládě. Ti museli odejít. NATO potřebovalo takové etnické Albánce, kteří by zůstali na Kosovu, aniž by pro ně Jugoslávie představovala alternativu.

Israel: *Takže první vlnu Albánců, kteří přešli hranici s jednotkami KFOR (NATO), tvořilo tvrdé jádro UÇK? Ne obyčejní mafiáni?*

Prlinčević: Inu, někteří z nich byli i gangsteři i z UÇK a další byli obyčejnými gangstery z Albánie. Spáchali mnoho zločinů a to jim bylo dovoleno. Někteří se chtěli mstít, někteří chtěli krást, někteří chtěli to či ono, a někteří chtěli dosáhnout nejrůznějších politických cílů. Nikdo jim v tom nepřekážel. Jednali v naprostém souladu a vzájemně se neobtěžovali.

Israel: *Všichni byli z UÇK? Žádné temné síly za tím nebyly? KFOR tvrdí, že za těmito zločiny, které se staly, a dodnes pokračují, jsou nějací tajemní „extremisté“.*

Prlinčević: KFOR přesně ví, kdo tato vyhánění organizoval. Nicméně, když etničtí Albánci pochopili, že KFOR bude tolerovat kriminální činy prováděné UÇK, zločiny UÇK se staly masovým fenoménem. Každý, kdo dělal cokoli zločinného, mohl použít nálepku UÇK. Pokud někdo chtěl ukrást auto nějakému Srbovi, mohl říct: „To je v pořádku, já jsem z UÇK.“

Mezi Albánci se stalo vtipem označovat se za UÇK. UÇK jako alibi. Když někomu vykrádali dům, mohli říct: „My jsme UÇK.“

Israel: *Protože věděli, že by KFOR proti nim nezasáhl, pokud by byli z UÇK?*

Prlinčević: Ano, stali se nedotknutelnými.

Israel: *Vraťme se k období před bombardováním. Říkáte, že v oblasti podél oné hranice se dělo dvojí. Jugoslávská armáda se snažila dostat lidi ven z možné palebné zóny plus organizovala místní Albánce kvůli sebeobraně. Ale současně byla jistá část Albánců organizována druhou stranou, tedy UÇK. Takže oni vedli boj o srdce etnických Albánců?*

Prlinčević: Ano, zpočátku si byla jugoslávská vláda jistá, že při organizování albánské sebeobrany před UÇK uspěje. Pokusy o to začaly v době jednání v Rambouillet během zimy 1999 čili před bombardováním.

Israel: *Můj dojem je, že podpora UÇK byla v tomto období slabá. Je to pravda?*

Prlinčević: Ano, ale mějte na paměti, že docházelo k nepřetržitému přísunu jejich lidí z Albánie. Měli sice malou lidovou podporu, ale dostávali posily z Albánie, čímž se snažili zvrátit situaci.

Israel: *Z toho důvodu neustále docházelo k příhraničním střetům – jugoslávská armáda bojovala proti této infiltraci.*

Prlinčević: Správně.

Israel*: To znamená, že UÇK měla svoji základnu v severní Albánii?*

Prlinčević: V té době ano. Ale program jugoslávské vlády na sebeobranu v příhraničních oblastech selhal a pak se postupně začali lidé po celém Kosovu přidávat na stranu UÇK.

Israel: *Byli příslušníci UÇK využíváni během bombardování jako návodčí [spotters] pro letecké údery NATO?*

Prlinčević: Samozřejmě, že ano.

Israel: *Bylo bombardování využito k vyhnání Albánců z Kosova?*

Prlinčević: Většinou ne, resp. ano, ale jen pokud to pomohlo snahám UÇK při destabilizaci oblasti. William Walker byl jedním z těch, kteří organizovali UÇK. Walker z Kosovské verifikační mise OBSE dorazil na Kosovo na podzim 1998.

Víte, tohle je složitá záležitost a já bych vám chtěl poskytnout delší odpověď. Dokonce i tato mezinárodní skupina pozorovatelů, Kosovská verifikační mise, byla zapojena do organizování UÇK. Než začalo bombardování, byla vůči nám uplatňována nátlaková diplomacie. Evropské společenství a USA trvaly na tom, aby jejich síly vstoupily do Kosova jako míroví pozorovatelé. Vedoucím těchto mírových ověřovatelů byl Walker.

Tito verifikátoři organizovali UÇK. Z tohoto důvodu počet útoků UÇK po jejich příjezdu vzrostl. Během tohoto období nedocházelo k větším přesunům obyvatelstva, ať již albánského či srbského, ačkoli tato mezinárodní skupina pozorovatelů připravovala půdu pro migraci. Oni potřebovali migraci, aby to na mezinárodní veřejné mínění působilo dojmem krize.

Israel: *Jak připravovali půdu pro migraci?*

Prlinčević: Dělali to tak, že nechali UÇK pozabíjet jistý počet Albánců, kteří spolupracovali s vládou.

Israel: *Tohle dělali ti verifikátoři, pozorovatelé OBSE?*

Prlinčević: Ano, přetvořili UÇK v mnohem soudržnější sílu, aby mohla ovlivňovat události. A připravovali bombardování. Jugoslávská vláda chytila několik Albánců, a taky několik Srbů, kteří umísťovali naváděcí zařízení pro bombardování. Šlo o rádiová zařízení, která vysílají signál k identifikaci cílů. Zaskočilo nás, když pozorovatelé OBSE opustili Kosovo. Mělo nám být jasné, proč odešli. Svou práci odvedli.

Israel: *Dobře, teď jsem zmatený zase já. Nejsem si jistý, kam jsme se dostali. Tvrdíte, že tito verifikátoři byli odpovědní za umísťování naváděcích zařízení pro bombardování?*

Prlinčević: Ano! To bylo jednou z věcí, kterou zařizovali. To říkám s plnou zodpovědností. Ano, pozorovatelé OBSE připravovali útok NATO.

UÇK je pouze spojencem v rámci toho, čeho chce NATO v této geografické oblasti dosáhnout. Všechny současné politické zmatky ukazují na NATO, ať již jde o Kosovo, Černou Horu nebo Makedonii.[2/]

Israel: *Vysvětlete, prosím, co máte na mysli.*

Prlinčević: Myslím tím to, že Kosovo je pouze jednou z pák destabilizace Jugoslávie, kterou řídí Spojené státy a Evropa (viz. EU). A nemyslím si to jen já. To je zjevné.

Israel: *Omlouvám se, že se tak vyptávám, ale lidé touží po objasnění těchto záležitostí. Nikdo zatím tyto věci neobjasnil.*

Prlinčević: Jsem za tyto otázky vděčný. Opakuji, odpovídám s plným vědomím odpovědnosti za přesnost.

Israel: *Rozumím. Jste historikem Kosova.*

Prlinčević: Ano, jsem. A chci, aby lidé znali pravdou o tom, k čemu zde došlo...

Vraťme se tedy do období před bombardováním. OBSE podnikala kroky k vyvolání migrace Albánců do Makedonie a Albánie. Záměrem bylo prorazit zábrany na hranicích mezi Jugoslávií a Makedonií na jedné straně a Albánií na druhé. OBSE chtěla před mezinárodním společenstvím vytvořit dojem humanitární katastrofy.

Israel: *Ještě před bombardováním?*

Prlinčević: Ano. OBSE skutečně organizovala kompletní scénář pro krizi v Kosovu. Opakuji, oni se snažili odsunout albánské obyvatelstvo do Albánie a Makedonie, aby vyvolali dojem humanitární noční můry.

Byli jsme překvapeni, když se těsně před bombardováním začalo k hranicím přesouvat značné množství Albánců. Překvapilo nás to. Bylo to ale naplánované.

Israel: *K bombardování ale zatím nedošlo.*

Prlinčević: UÇK v té době disponovala velkým přísunem posil z Albánie. Napadali silniční křižovatky atd. s cílem vytvořit naprostý chaos a zhroucení situace na Kosovu. Cílem bylo vyslat všem Albáncům jistý vzkaz.

Israel: *Pokud ale jde o ten přesun obyvatelstva, proč etničtí Albánci odcházeli? Chtěl bych, abyste mi uvedl nějaký důvod.*

Prlinčević: Právě z tohoto důvodu jsem odpověď na vaši otázku začal poukazem na kulturu albánského národa. Pokud předák vesnice řekne: „Hlasujte pro tohoto kandidáta!“ tak se k volbě tohoto kandidáta přikloní, protože mají silnou klanovou strukturu a je to součástí jejich tradice. A pokud jim předáci řeknou: „Všichni odejděte!“ tak jdou.

Israel: *Ale proč by měli klanoví vůdci říct: „Všichni odejděte!“?*

Prlinčević: Velká část albánského etnika se v prvé řadě chtěla vrátit ke stavu, který panoval sto let předtím za Osmanské říše a později během 2. světové války, kdy Kosovo bylo pod kontrolou nacistických Albánců. Separatistické hnutí pro to získalo většinu albánského obyvatelstva svou propagandou.

Přísliby z USA

Prlinčević: Hovoříme-li o separatizmu, mohou vám vytanout na mysli Baskové ve Španělsku nebo Irové v Severním Irsku, ale tohle je velmi odlišné. V Kosovu podporovala určitá zahraniční supervelmoc separatisty celých deset let. Vzhledem k této podpoře byli Albánci psychologicky připravováni na to, že dosáhnou – ne dosáhnou, ale že jim bude umožněno – odtržení. Na způsob daru. Separatističtí vůdci počínaje Ibrahimem Rugovou jim slibovali: „Udělejte tohle,

udělejte tamto, USA zasáhnou a vy získáte Kosovo.“ Tohle slibovali po řadu let. „Obětujte své děti bojkotem škol, obětujte své zdraví bojkotem nemocnic, využijte svého utrpení, abyste před zahraničním veřejným míněním ukázali, jak trpíte pod Srby, a USA nám pomohou.“

Do března 1999 toto politické divadlo trvalo víc jak deset let. „Amerika nás osvobodí.“ Stejně jako mnoho Albánců bylo během 2. světové války přesvědčeno, že je osvobodilo nacistické Německo.

Jugoslávská ústava z roku 1974 nepomohla. Oslabila ústřední vládu a tím povzbudila na Kosovu ty, kteří se chtěli navrátit k režimu z 2. světové války, kdy albánští nacionalisté vládli nad Kosovem pod německými nacisty a terorizovali Srby, Romy a Židy. Po roce 1974 represe Srbů a Romů zesílily. Otevřeně se to manifestovalo během albánských nepokojů v roce 1981.

To byli rasistické nepokoje, při kterých byli napadáni Srbové, jak srbští duchovní, tak obyčejní srbští občané. Poté se na scéně objevili Američané a svou podporou posílili separatisty desaterónásobně.

Spojené státy v roce 1990 otevřeně povzbuzovali separatisty

Prlinčević: Když například americký velvyslanec Warren Zimmerman přicestoval do Jugoslávie v roce 1990 (před vypuknutím jugoslávských separatistických válek), jedním z jeho prvních činů bylo to, že odjel do Kosova a zahájil tam výstavu architektonických prací z Chicaga. Využil té výstavy, aby udělal reklamu albánským separatistům.

Israel: *Jak?*

Prlinčević: Nepozval nikoho z jugoslávské svazové vlády nebo srbské vlády. Ale pozval Ibrahima Rugovu (hlavního separatistického vůdce té doby) a další.

Bojkotoval svazovou vládu, která reprezentovala multietnickou společnost a také ty albánské vůdce, kteří se stavěli proti separatizmu. Zimmermanovo jednání mělo hluboký psychologický dopad.

Israel: *To si umím představit. Každý si všimne, kdo „není“ pozván na párty.*

Prlinčević: Ano. A zvláště v tomto období, kdy v Kosovu probíhala velká ultranacionalistická kampaň za odtržení Kosova od Srbska, převzetí částí Makedonie a Bulharska (sic) a za připojení těchto území k Albánii. A právě tyto vůdce Zimmerman pozval. Jak mohli Albánci argumentovat proti odtržení, když Rugova [3/] mohl říct: „Vidíte? Máme podporu nejmocnějšího státu na zemi!“

Israel: *Rugova je často představován jako mírumilovný člověk, jako alternativa k UÇK.*

Prlinčević: Cíl mají stejný: odtržení. Rozdíl je v metodě. Rugova vždy nosí [na krku] šálu, aby tím názorně demonstroval, jak jsou Albánci v Jugoslávii uvězněni. Říká, že ho sundá, až se Kosovo oddělí od Srbska.

Spojené státy kvůli svým geopolitickým důvodům záměrně povzbuzovaly separatistické tendence mezi Albánci a využily je proti jugoslávské vládě, aby se Balkán destabilizoval.

Faktem je, že pokud panoval mír, tak se Srbové a Albánci po staletí do jisté míry vzájemně snášeli… Spojené státy tento status quo narušili.

Srbové a Albánci během bombardování spolupracovali dokud...

Israel: *Existovaly v Prištině během bombardování nějaké snahy o jednotu mezi Albánci, Srby a*

dalšími menšinami?

Prlinčević: My jakožto loajální občané Jugoslávie, ať již jako Srbové či Albánci, jsme se snažili spolupracovat, společně žít a pomáhat jeden druhému.

Israel: *A co majorita v Prištině? Snažila se tato majorita pomáhat jeden druhému?*

Prlinčević: Ano. Priština byla městem intelektuálů. Měli jsme byty kousek od sebe. Děti chodily do stejných škol. Žili jsme ve stejných domech.

Israel: *Takže separatisté tam neměli silnou pozici?*

Prlinčević: Zprvu ne, ale později, a to dokonce i v Prištině, byli Albánci vtaženi do separatistického tábora. K tomu mohlo dojít díky jistým kulturním zvláštnostem, které jsou hluboce zakořeněné v jejich dějinách. Během bombardování začali náhle odcházet. A když jsme se jich ptali: „Proč to děláte?“ odpověděli: „Protože musíme!“

Israel: *O kom mluvíte?*

Prlinčević: O profesorech, vedoucích z obchodů, důchodcích, dokonce šlo o důstojníky jugoslávské armády ve výslužbě, kteří byli albánské národnosti.

„Promiň, musím jít...“

Prlinčević: Dám vám jeden příklad. Můj albánský soused byl profesor. Působil dojmem, že je do života v Jugoslávii velmi dobře integrován. Naše děti si společně hráli, byli jsme přátelé. A pak se z ničeho nic sbalil a začal se stěhovat z bytu, aby opustil Kosovo. Tak jsem řekl: „Proč odcházíte, sousede?“ On řekl: „Promiňte, musím jít.“ A já řekl: „Proč? Tady jste v bezpečí. Nikdo vás neotravuje. Tento bytový komplex nebyl bombardován. Všichni spolupracujeme.“ A on řekl: „Bylo mi nařízeno odejít.“ Dal mi klíče, abych mu mohl pohlídat byt. Ironií je, že po příjezdu NATO se vrátil, a já jsem byl vyhnán gangstery z UÇK. Dal jsem mu svůj klíč, takže mohl hlídat můj byt.

Israel: *Ale kdo mu nařídil, aby odešel?*

Prlinčević: Vůdce jeho klanu.

Israel: *Proč?*

Prlinčević: Aby prokázal poslušnost vůči UÇK. Takový byl národní plán UÇK. Všichni loajální Albánci měli odejít během bombardování a jít do Albánie nebo Makedonie, aby ukázali světu, jak jsou Srbové strašní. Tento exodus byl zinscenován, byla to hra, Hollywood v Kosovu. Čím je Hollywood bez herců? Velké množství Albánců v tom muselo účinkovat, museli opustit Kosovo. Příliš se to nelišilo od toho, co dělali po desetiletí, když předstírali, že jsou vyloučeni ze škol, ačkoli ve skutečnosti šlo o organizovaný bojkot atd.

Kromě toho, jakmile by Albánci byli v utečeneckých táborech, dostali by se pod přímé vedení UÇK, které by je mohlo intenzivně indoktrinovat. Což se také dělalo.

Israel: *Ale proč by měl jeho klanový vůdce souhlasit s takovým šíleným plánem?*

Prlinčević: Myslíte, že to bylo šílené? Tím se dostáváme k samému jádru problému. Uprostřed neustálých útoků UÇK proti Albáncům, kteří spolupracovali s jugoslávskou vládou, a za pokračujícího bombardování Severoatlantickou aliancí – zvláště Albánců, kteří se stavěli proti UÇK – podařilo se UÇK získat klanové vůdce. Takže klanoví vůdci nařídili svým soukmenovcům, aby poslechli UÇK, spakují se a odejdou.

Israel: *Víte, NATO během bombardování tvrdilo, že Albánci prchají před srbskými zvěrstvy. My, západní oponenti NATO jsme říkali, že utíkají před bombardováním NATO. Vy ale říkáte, že pravdou nebylo ani jedno. Že Albánci neutíkali před Srby ani před bombardováním.*

Prlinčević: Řekněme, že bombardování není dostatečným vysvětlením. Pokud by zkrátka utíkali před bombami, proč by museli odejít do Albánie a Makedonie? Proč ne do vnitřního Srbska? A co lidé jako můj přítel, kteří se jen tak spakovali, zdánlivě bez důvodu, a odešli? My ostatní, Srbové, Židé a Romové, jsme byli v Prištině také. Cenili jsme si svých životů snad méně než oni? Ne, to nebylo bombami. Báli se odporovat svým klanovým vůdcům.

Ale bombardování sehrálo důležitou roli. Příslušníci UÇK pomáhali jako návodčí. Oni mohli navést útoky NATO proti Albáncům, kteří je nepodporovali, a to utvrzovalo klanové vůdce v přesvědčení, že UÇK má za sebou velikou moc.

Byla to psychologická válka s cílem vytvořit mezi Albánci psychózu, v jejíž kořenech je strach.

UÇK a NATO posílali Albáncům vzkaz: NATO podporuje UÇK. Až NATO obsadí Kosovo, UÇK bude vládnout, a když teď neposlechnete, co vám UÇK nařizuje, budete mít později velké problémy. Nikde nebudete v bezpečí. To proto jsem vám říkal, že musíte rozumět albánské kultuře, když chcete pochopit, proč Albánci odešli. Musíte znát princip krevní msty.

Krevní msta a Kánon Leka Dukadjina

Prlinčević: Existuje jedna kniha, která má na kosovské Albánce obrovský vliv. Nazývá se *Káno n Leka Dukadjina*
. Ten „kánon“ je postaven na krevní mstě. Je to manuál krevní msty. Jedná se o text z 15. století, který vykládá normy jednání. Velmi detailně pojednává o tom, jak se provádí krevní msta, kdy a koho se sluší zabít. Stanovuje vhodné metody použitelné při zabíjení, vládnutí, řízení atd.

A tento *Kánon* je dnes mezi Albánci živý, zvláště po pádu komunismu. Jde o kulturu velmi silně orientovanou na tradice. Krevní msta představuje pro Albánce neustálou hrozbu. Tisíce lidí v Albánii a Kosovu nemohou kvůli pronásledování opustit své domy. [4/] Dokonce i dítě v kolébce může být v rámci msty odsouzeno ke smrti. Z tohoto důvodu jsou domy kosovských Albánců často obklopeny vysokými zdmi a mají střílny místo oken.

Tím, že UÇK metodicky zabíjela ty, kteří ji odmítli podporovat, vyvolala mezi Albánci velký strach. To, že jeden člen klanu odmítl poslušnost, mohlo vést k pomstě na celém klanu. A nyní má UÇK k provádění krevní msty bombardéry NATO.

Překvapilo mne, jak moc to Albánce ovlivnilo, dokonce i intelektuály. To je ohromující. Je profesorem v Prištině, velmi kultivovaným člověkem, když ale přijdou rozkazy od jeho klanového vůdce, který je možná farmářem někde 100 km daleko, tak se ten profesor okamžitě spakuje a odejde do Albánie, aniž by vůbec pomyslel na to, že odmítne.

Israel: *Neporozuměli jsme UÇK. Domnívali jsme se, že jejich teroristická taktika je kontraproduktivní.*

Prlinčević: Inu, oni znali svůj vlastní národ, jeho obavy a tradice. Věděli, že když předvedou svou smrtící sílu, klanoví vůdci se podřídí.

Albánci dnes žijí ve společnosti ovládané gangstery. Nic z toho by se nestalo, nebýt roky trvajícího úsilí Spojených států.

(Rozhovor se uskutečnil 3.12. 2000)

Zdroj anglicky: http://emperors-clothes.com/interviews/keys.htm

Zdroj srbsky: http://emperors-clothes.com/s-c/s-bezaniju.htm

Překlad Karel Hyka

Další zdroj: **www.tenc.net**

[1/] kaçak = turecky “únik“

[2/] od doby, kdy byl uskutečněn tento rozhovor, rozehrálo NATO další protisrbské hry v Černé Hoře, dále v tzv. Sandžaku a ve Vojvodině, v těchto oblastech stoupá napětí i v tyto dny,

[4/] předválečné statistiky ze 70. a 80. let minulého století uváděly, že na Kosovu se skrývá před 1800 mužů, před krevní mstou

[3/] Ibrahim Rugova – první „kosovský prezident“, zemřel na rakovinu plic 21.1.2006. Bly vydáván za kosovského Ghándího. Na smrtelné posteli se prý nechal pokřtít.